

Hoofdstuk 1

Mijn voetstappen klinken hol in de tunnel, die het oude gedeelte van het ziekenhuis met het nieuwe verbindt. Nu de centrale hal nog en dan sta ik buiten. De septemberzon is zacht op mijn huid. De gevoelens in mijn binnenste laten zich nauwelijks omschrijven, maar wat overheerst is een gevoel van enorme opluchting. Ik sjoj de leren riemen van mijn rugtas om mijn schouders, zuig mijn longen vol buitenlucht en loop dan met snelle stappen over het terras naar de trap. Een man in het wit komt me tegemoet. Als we elkaar op een paar passen genaderd zijn kijken we naar elkaar. Zijn blik houdt de mijne een paar seconden gevangen. Mooie ogen heeft hij, en iets vaag bekends. Ik wend als eerste mijn blik af en loop bijna dansend de trap af naar de uitgang. Halverwege hoor ik opeens mijn naam. De naam van vroeger, die ik al lang niet meer draag. ‘Hanneke!’ Ik houd mijn pas in, draai me om en kijk naar boven. Daar staat de man met de mooie ogen. Hij zegt nog eens mijn naam, maar nu vragend. Ik doe aarzelend een stap in zijn richting. Hij komt rustig de trap af en stopt op de trede waar ik sta. Met het begin van een lach in zijn ogen zegt hij: ‘Ik herkende je direct aan je manier van lopen, die is nog precies hetzelfde als vroeger.’ En dan herken ik hem ook, maar vooral aan zijn stem. Want wat is hij veranderd! De schuchtere David van der Meer van vroeger is uitgegroeid tot een man met een krachtige uitstraling. De oudere broer van de man die ik

lang geleden uit mijn wereld heb gebannen. Even dringt het verleden zich sterk aan me op, maar ik schud de herinneringen van me af en zeg: ‘Jeetje David, wat is het lang geleden dat ik jou heb gezien!’ We staan elkaar even lachend op te nemen.

Als ik hem vraag hoe het met hem gaat, verstrakt hij even. Dan kijkt hij me vol aan en zegt: ‘Sinds een paar jaar gaat het heel goed met me. Ik zou graag van je willen horen hoe het jou is vergaan, maar mijn dienst begint over een half uur, dus ik heb nu helaas geen tijd. Kunnen we een keertje iets gaan drinken, en verder praten?’ Als ik instemmend knik, pakt hij zijn telefoon. Nadat ik hem mijn nummer heb gegeven en hij het in zijn telefoon heeft gezet, zegt hij: ‘Ik vind het hartstikke leuk dat ik je hier ben tegengekomen. Ik bel je vanavond. Ben je dan thuis?’ Dat beaamt ik, een beetje overrompeld door zijn doortastende optreden. ‘Mooi, tot vanavond dan!’ Hij draait zich om en neemt de trap terug met twee treden tegelijk.

In de trein naar Gouda is mijn hoofd vol van verwarde gedachten. Ik had onder het verleden een dikke streep gezet, maar door de ontmoeting met David komt alles weer boven. De tijd heeft de pijn verzacht, maar ik denk nog steeds met gemengde gevoelens terug aan die roerige periode uit mijn leven. Toch lijkt het me leuk om verder met hem te praten, en te horen wat hij gedaan heeft in de ruim zestien jaar dat wij elkaar

niet hebben gezien. Het heeft weinig zin om nu te gaan zitten tobben, misschien blijft het bij één afspraak en maak ik me druk om niets. Als ik even later op de fiets stap komt de blijheid weer helemaal terug. Even geen ziekenhuizen, geen nare behandelingen en geen prikken meer. Ik ervaar een immens gevoel van vrijheid en fiets snel naar mijn atelier.

Als ik binnenkom ligt Boudewijn opgerold te slapen op het kastje bij het raam. Hij slaapt onverstoorbaar verder, maar boven klinkt het zachte geluid van snelle pootjes op de houten vloer. Ik kijk naar boven, recht in de amberen ogen van Ottolien. Ze roetsjt de trap af tot halverwege, en geeft me kopjes tegen mijn wang. Altijd een warm welkom bij Bo en Otje. Ik ga naar boven, zet thee en check mijn mailbox. Twee van de drie binnengekomen mailtjes zijn opdrachten, waarvan een heel grote. Ik had er erg op gehoopt, een ontwerp voor trouwringen voor een sympathiek stel. Deze dag kan niet meer stuk! Ik doe de achterdeur open en installeer me in de tuin met thee en chocola en Otje.

Haar broer is inmiddels ook wakker geworden en komt er kopjes gevend bij zitten. Een geboren charmeur, deze kater. Mannen op twee benen zouden heel wat van hem kunnen leren. De zon schijnt precies op de hibiscus, met haar prachtige dieproze bloemen. De tuin is na vier jaar eindelijk precies zoals ik wil. Ik kijk rond en ervaar een moment van intens geluk. Mijn katten, mijn werk,